

Arrest

nr. 175 337 van 26 september 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Cubaanse nationaliteit te zijn, op 21 april 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 maart 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 25 april 2016 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 27 juni 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 augustus 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. ROELS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij dient op 22 september 2015 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van haar Belgische echtgenoot. Een bijlage 19ter wordt overhandigd waarbij onder meer gevraagd wordt binnen de drie maanden, "ten laatste op 22 september 2015" (wellicht materiële vergissing) het bewijs voor te leggen van "voldoende en regelmatige bestaansmiddelen Belg".

Op 18 maart 2016, met kennisgeving op 22 maart 2016, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de bestreden beslissingen die luiden:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 22.09.2015 werd ingediend door:

Naam: S. G.

Voornaam: Yurixán

Nationaliteit: Cuba

Geboortedatum: 22.04.1988

Geboorteplaats: Holguyn

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.'

Volgende documenten worden voorgelegd:

- attest 'historiek werkloze' dd. 06.10.2015 waaruit blijkt dat de referentiepersoon in de periode juni 2014 – september 2015 een (al dan niet aanvullende) werkloosheidsvergoeding ontving*
- overeenkomsten voor uitzendarbeid (Synergie Belgium NV) met bijhorende loonfiches voor de periode mei – augustus 2015*

Echter, uit bijkomende gegevens van het administratief dossier blijkt dat de referentiepersoon niet langer tewerkgesteld is via Synergie Belgium NV sedert 11.09.2015. Er werden geen bijkomende gegevens voorgelegd met betrekking tot de bestaansmiddelen van de referentiepersoon, zodoende heeft onze dienst geen zicht op de aard en het nettobedrag van het eventuele huidige bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Onze dienst kan dan ook niet afdoende beoordelen of de referentiepersoon voldoet aan de bestaansmiddelenvoorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980. Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr.222.809 dd. 12.03.2013).

De behoeften analyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 is in dit geval overbodig.

Er werd immers niet vastgesteld dat het inkomen niet aan de voorwaarden overeenkomstig art. 40ter voldoet, wel dat er niet kan vastgesteld worden of er aan de voorwaarden is voldaan.

Betrokkene legt zelf ook nog een loonfiche voor van Pijl NV. Er kan met deze documenten echter geen rekening gehouden worden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Immers, het is de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken. Het gaat om een voorwaarde die te dezen enkel in hoofde van de Belgische referentiepersoon wordt voorzien en daaraan wordt geen afbreuk gedaan door de inhoud van het huwelijksvermogensrecht, dat een andere finaliteit heeft (arrest RvS nr. 232.612 dd. 20.10.2015).

Tevens werd een gelegenheidsformulier – 2015 WSF Tuinbouw dd. 13.11.2015 voorgelegd. De gegevens van dit attest zijn echter onleesbaar waardoor onze dienst niet kan opmaken op wie die attest betrekking heeft.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, §1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In de wetsconforme synthesesamenvatting voert de verzoekende partij in een eerste middel de schending aan van artikel 40 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet). In het tweede middel wordt de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aangevoerd. De in de synthesesamenvatting weerhouden middelen luiden als volgt:

"1. M.b.t. het eerste middel aangehaald door verzoeker (schending van art. 40 Vreemdelingenwet).

In casu was de partner van verzoeker in de periode voor de aanvraag dd. 22.09.2015 tewerkgesteld via de Firma SYNERGIE BELGIUM N.V.

Vanaf 14.09.2016 echter is zij meer dan 66% arbeidsongeschikt. Zij ontvangt thans een uitkering via de DE VOORZORG. Het betreft een tijdelijke arbeidsongeschiktheid, die niet te wijten is aan het toedoen van betrokkene zelf.

A1i. 40 ter Vreemdelingenwet vermeldt nergens dat een uitkering wegens arbeidsongeschiktheid niet kan aanvaard worden bij de berekening van de bestaansmiddelen.

De partner van verzoeker is thans niet in de mogelijkheid om te werken doch zal na haar genezing opnieuw aan de slag kunnen bij de SYNERGIE BELGIUM N.V.

Het betreft hier een tijdelijke situatie van overmacht.

Tevens bepaalt voormeld artikel dat de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

Nergens preciseert voormeld artikel echter dat de Belgische onderdaan persoonlijk over de noodzakelijk bestaansmiddelen dient te beschikken.

In casu beschikt verzoeker zelf over inkomsten uit arbeid.

Het is de Stad Antwerpen (lees het bevoegd personeel) die de documenten inscant en doorstuurt naar verwerende partij.

De bewijzen die verzoeker hiervan voorlegde teneinde zijn aanvraag te staven waren echter niet leesbaar voor tegenpartij.

Verzoeker treft hier echter geen schuld. Verzoeker diende zijn aanvraag in via de Dienst Vreemdelingenzaken van de Stad Antwerpen.

Dat deze documenten onleesbaar zijn toegekomen bij verwerende partij, kan verzoeker niet verweten worden.

Als zodanig gaat de stelling van verwerende partij als zou er geen behoeftenanalyse mogelijk zijn 'igeweest dan ook niet op.

N.a.v. dergelijke behoeftenanalyse had verwerende partij kunnen bepalen welke bestaansmiddelen 'het gezin' nodig heeft om in haar behoefte te voorzien zonder ten laste te vallen van de overheid.

3

2.M.b.t. het tweede middel aangehaald door verzoeker (schending van het zorgvuldigheidsbeginsel).

Verzoeker genereert inkomsten uit arbeid. Hij is voltijds tewerkgesteld bij Pijl LV, (...)

De partner van verzoeker werkte voor de aanvraag voor de NV SYNERGIE BELGIUM doch diende haar activiteiten tijdelijk te stoppen omwille van medische redenen. Zij ontvangt een uitkering van de mutualiteit.

Verwerende partij heeft met deze gegevens geen rekening gehouden bij het nemen van haar beslissing."

2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

“De verwerende partij behandelt het eerste en tweede middel tezamen en heeft de eer te antwoorden dat verzoeker diende te voldoen aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 40ter van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft : - de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen; - de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument. en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen. Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid; 2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen; 3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt. - dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt (...).”

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker verschillende loonfiches heeft overgemaakt van de tewerkstelling van zijn partner bij Synergie, namelijk voor de periode tot augustus 2015. Daarnaast werden er documenten overgemaakt waaruit blijkt dat de partner in de periode juni 2014 – september 2015 een (aanvullende werkloosheidsuitkering)) heeft ontvangen. In het administratief dossier bevinden zich dolsis documenten, waaruit blijkt dat de partner van verzoeker sedert 11 september 2015 niet meer tewerkgesteld is bij Synergie Belgium. Verzoeker betwist dit niet. Waar hij meent dat zijn partner vanaf 14 september 2016 voor meer dan 66% arbeidsongeschikt zou zijn en een uitkering zou ontvangen, wordt waarschijnlijk 14 september 2015 bedoeld. Echter, hiervan maakte verzoeker geen documenten over aan de verwerende partij. De verwerende partij kan niet verweten worden geen motivering voorzien te hebben omtrent datgene dat haar niet kenbaar werd gemaakt op het moment dat de beslissing genomen werd. Uit het administratief dossier blijkt enkel dat er nog een document “WSF Tuinbouw” werd overgemaakt, doch dit document blijkt onleesbaar en hieruit kan niets worden afgeleid. Het tegendeel wordt niet aangetoond en hiervan werd ook melding gemaakt in de bestreden beslissing.

Verzoeker kan niet voorhouden als had de verwerende partij zijn eigen inkomsten in rekening moeten brengen. De Raad van State oordeelde in arrest nr. 234.515 van 26 april 2016 onder meer wat volgt:

“De verzoekende partij stelt echter terecht dat de voorwaarde van stabiele, voldoende en toereikende bestaansmiddelen in artikel 40ter van de vreemdelingenwet wordt opgelegd aan “de Belgische onderdaan”. Het gaat om een voorwaarde die te dezen enkel in hoofde van de Belgische referentiepersoon wordt voorzien en daaraan wordt geen afbreuk gedaan door de inhoud van het huwelijksvermogensrecht, dat een heel andere finaliteit heeft.

In dit verband kan worden gewezen op het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 121/2013 van 26 september 2013 waarin wordt verwezen naar “de aan de Belgische gezinshereniger opgelegde striktere inkomensvoorwaarden” (punt B.52.3), naar “de stabiele en toereikende bestaansmiddelen van de gezinshereniger” (punt B.55.2) en naar de inkomsten van “de Belgische gezinshereniger” (punten B.55.3 en B.55.4). Er is steeds sprake van de inkomsten van de Belgische referentiepersoon en niet van de vreemde echtgenoot-aanvrager.

Daarentegen vermeldt het Grondwettelijk Hof in dat arrest wel dat artikel 11, § 2, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet aldus moet worden geïnterpreteerd dat het “niet verbiedt dat de bevoegde overheid bij de verlenging van de verblijfstitel van de betrokken vreemdeling niet alleen rekening houdt met de inkomsten van de gezinshereniger maar ook met die van zijn gezinsleden, voor zover het niet om sociale bijstand gaat” (punt B.21.4). Hieruit volgt dat met de inkomsten van de familieleden van de Belgische gezinshereniger, waaronder de betrokken vreemdeling zelf, enkel rekening mag worden gehouden bij een hernieuwing van de verblijfstitel en niet bij de oorspronkelijke aanvraag.

In hetzelfde arrest vermeldt het Grondwettelijk Hof nog betreffende “het instellen van een inkomensvereiste ten aanzien van de gezinshereniger die zijn echtgenoot bij zich wil voegen” dat “de bestreden inkomensvereiste beoogt te vermijden dat vreemdelingen die een verblijfsrecht willen verkrijgen in het kader van gezinshereniging, ten laste vallen van de overheid en [...] een legitieme doelstelling [na]streeft” (punten B.64.7 en 64.8).

Het Hof heeft het dus andermaal enkel over inkomsten van de Belgische referentiepersoon zelf.

Door in het bestreden arrest te oordelen “dat verweerder op basis van een verkeerde lezing van artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet concludeerde dat de aangebrachte bewijzen inzake

verzoekers loon niet in aanmerking kunnen worden genomen om te bepalen of verzoekers echtgenote al dan niet over „bestaansmiddelen [die] ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie" beschikt", hoewel de aanvraag niet de verlenging van een verblijfstitel betreft, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen derhalve artikel 40ter van de vreemdelingenwet geschonden."

Verzoeker gaat eraan voorbij dat in de bestreden beslissing opgemerkt werd dat een loonfiche van verzoeker zelf werd voorgelegd. Er werd, conform voormelde rechtspraak, op correcte wijze gesteld dat er hiermee geen rekening gehouden kan worden.

Gelet op het feit dat er geen bijkomende gegevens werden voorgelegd met betrekking tot de bestaansmiddelen van de referentiepersoon, diende er geen behoefteanalyse te worden doorgevoerd.

Bij arrest d.d. 23 juni 2014 (nr. 126.089) oordeelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als volgt:

"Uit het administratief dossier blijkt dat de enige bewijzen van inkomsten van de partner van de verzoeker loonbrieven zijn uitgaande van een interimkantoor. De verwerende partij merkt in casu terecht op dat interimarbeid niet in casu als stabiel en regelmatig kan worden beschouwd. (...) Evenmin was de verwerende partij bij gebreke aan regelmatige bestaansmiddelen er toe gehouden een behoefteanalyse in toepassing van artikel 42ter van de vreemdelingenwet te verrichten."

Bij arrest d.d. 21 mei 2014 (nr. 124.305) oordeelde de Raad als volgt:

"2.8. Waar verzoekende partij aanvoert dat de bijlage 20 een behoefteanalyse ontbeert zoals voorzien in artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dient de Raad op te merken dat verzoekende partij een dergelijke verwachting niet kan koesteren, aangezien een dergelijke behoefteanalyse slechts dient plaats te grijpen voor zover er bestaansmiddelen in aanmerking werden genomen die niet voldoen aan de in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet gestelde voorwaarde dat ze ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie, d.w.z. er liggen bestaansmiddelen voor maar ze zijn niet voldoende. In casu worden de bestaansmiddelen niet in aanmerking genomen omdat er geen gegevens beschikbaar zijn waaruit actuele bestaansmiddelen blijken. Er dient dan ook uit geconcludeerd te worden dat er géén bestaansmiddelen voorliggen in de zin van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet zodat verwerende partij ook niet de behoefteanalyse zoals voorzien in artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet dient uit te voeren en daaromtrent evenmin dient te motiveren in de bijlage 20 noch verzoekende partij in dit verband om bijkomende inlichtingen dient te verzoeken (cf. RvS 11 juni 2013, nr. 223.807)." (RvV, 21 mei 2014, nr. 124.305; eigen onderlijning)

Het eerste en tweede middel is ongegrond."

2.3. De verzoekende partij voert de schending aan van artikel 40 van de vreemdelingenwet dat luidt:

§ 1

Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de burger van de Unie zou kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hem van toepassing.

§ 2

Voor de toepassing van deze wet wordt onder burger van de Unie verstaan, een vreemdeling die de nationaliteit van een lidstaat van de Europese Unie bezit en verblijft in of zich begeeft naar het Rijk.

§ 3

Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende maximaal drie maanden in het Rijk te verblijven zonder andere voorwaarden of formaliteiten te vervullen dan vermeld in artikel 41, eerste lid.

§ 4

Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

3° hetzij is ingeschreven aan een georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling om er als hoofdbezigheid een studie, daaronder begrepen een beroepsopleiding, te volgen en indien hij beschikt over een verzekering die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt, en hij door middel van een verklaring of van een gelijkwaardig middel van zijn keuze de zekerheid verschaft dat hij over voldoende middelen van bestaan beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De Koning bepaalt de gevallen waarbij de burger van de Unie geacht wordt de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in het eerste lid, 2°, te vervullen."

In casu blijkt uit het administratief dossier dat de verzoekende partij haar aanvraag heeft ingediend in functie van haar echtgenoot en geen aanvraag heeft ingediend om in toepassing van artikel 40 van de vreemdelingenwet, op basis van eigen bestaansmiddelen, een verblijfsrecht van meer dan drie maanden te verkrijgen. Artikel 40 van de vreemdelingenwet kan dan ook niet dienstig aangevoerd worden. Dit onderdeel is onontvankelijk.

Uit het middel blijkt dat de verzoekende partij ook de schending aanvoert van artikel 40ter van de vreemdelingenwet dat op correcte wijze is geciteerd door de verwerende partij in haar nota.

De bestreden beslissing is genomen omdat de verzoekende partij naliet actuele gegevens betreffende de bestaansmiddelen over te maken voor het nemen van de bestreden beslissing.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij betreffende de inkomsten van haar echtgenoot bewijzen overmaakte aangaande ontvangen werkloosheidsuitkeringen, waaronder ook deelse, van de periode van juni 2014 tot september 2015. Deze bewijzen werden afgeleverd door de werkloosheidskas op 5 oktober 2015. Verder worden tal van arbeidsovereenkomsten voorgelegd van uitzendarbeid van bepaalde duur waaruit blijkt dat de echtgenoot van de verzoekende partij al jaren op regelmatige basis is tewerkgesteld bij Synergie Interim. Hiervan worden de loonfiches bijgebracht van het jaar 2015 waarvan de laatste dateren van augustus 2015.

Voorts blijkt uit het administratief dossier dat ten gevolge van een onderzoek van de inspectiediensten Dolsis documenten van 10 maart 2016, zijn afgeleverd aan de verwerende partij waaruit blijkt dat de verzoekende partij, nog voor haar aanvraag, met name op 11 september 2015, niet meer werd tewerkgesteld.

Uit geen enkel gegeven blijkt dat de verzoekende partij de verwerende partij op de hoogte bracht van haar nieuwe situatie. In de synthesesmemorie stelt de verzoekende partij thans voor het eerst dat haar echtgenoot arbeidsongeschikt is geworden vanaf 14 september en een uitkering ontvangt van De Voorzorg, wat zij staft met stukken.

De Raad kan evenwel enkel vaststellen dat de verzoekende partij nagelaten heeft de verwerende partij in kennis te stellen van actuele gegevens betreffende de inkomsten van haar partner zodat de verwerende partij op kennelijk redelijke wijze kon oordelen dat *"Echter, uit bijkomende gegevens van het administratief dossier blijkt dat de referentiepersoon niet langer tewerkgesteld is via Synergie Belgium NV sedert 11.09.2015. Er werden geen bijkomende gegevens voorgelegd met betrekking tot de bestaansmiddelen van de referentiepersoon, zodoende heeft onze dienst geen zicht op de aard en het nettobedrag van het eventuele huidige bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Onze dienst kan dan ook niet afdoende beoordelen of de referentiepersoon voldoet aan de bestaansmiddelenvoorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980. Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr.222.809 dd. 12.03.2013)."* (eigen onderlijning).

Hieraan kan nog toegevoegd worden dat de verzoekende partij niet aantoont dat zij zelf zich in een overmachtssituatie bevond die het haar onmogelijk maakte de inkomsten uit arbeidsongeschiktheid van haar echtgenoot tijdig over te maken.

Waar de verzoekende partij verwijst naar het overgemaakte bewijs van haar eigen inkomsten, en los van het gegeven of met deze eigen gegenereerde inkomsten mag rekening gehouden worden, stelt de bestreden beslissing dat het attest van 13 november 2015 onleesbare gegevens bevat, wat steun vindt in het dossier, terwijl anderzijds niet blijkt dat de onleesbaarheid zou voortvloeien uit het scannen van het document en de verzoekende partij dit evenmin aantoont.

Wat de loonbrief van Pijl LV betreft, acht de Raad het niet kennelijk onredelijk dat deze niet afdoende is om voldoende stabiele en regelmatige bestaansmiddelen aan te tonen. Los van het gegeven dat het niet

de inkomsten zijn van de referentiepersoon vermog één loonfiche niet het actuele karakter van bestaansmiddelen aantonen die regelmatig dienen te zijn, zodat de bestreden beslissing terecht stelt: *“Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr.222.809 dd. 12.03.2013)”*.

Met de stukken die thans aan het verzoekschrift worden toegevoegd kan in de mate dat zij niet, of niet leesbaar zijn overgemaakt aan de verwerende partij geen rekening worden gehouden. De Raad dient zich op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing te plaatsen bij de beoordeling die in se een wettigheidstoetsing is.

Waar de verzoekende partij voorhoudt dat een behoefteanalyse zich opdrong beperkt haar betoog zich tot het plegen van een louter feitelijke stelling zonder dat zij aangeeft op basis van welke bepaling de verwerende partij hier toe zou gehouden zijn. Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590). De verzoekende partij laat na de rechtsregel aan te duiden op basis waarvan zij meent dat een behoefteanalyse zich opdringt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Door te plegen dat *“Verzoeker genereert inkomsten uit arbeid. Hij is voltijds tewerkgesteld bij Pijl LV, (...) De partner van verzoeker werkte voor de aanvraag voor de NV SYNERGIE BELGIUM doch diende haar activiteiten tijdelijk te stoppen omwille van medische redenen. Zij ontvangt een uitkering van de mutualiteit. Verwerende partij heeft met deze gegevens geen rekening gehouden bij het nemen van haar beslissing.”*, gaat de verzoekende partij eraan voorbij dat zij niet aan de verwerende partij heeft kenbaar gemaakt voor het nemen van de bestreden beslissing dat zij voltijds tewerkgesteld is en haar partner haar werkactiviteiten tijdelijk diende stop te zetten omwille van medische redenen. Het komt de Raad voor dat de verzoekende partij zelf nalatig is geweest nu in het kader van een aanvraag het de plicht is van een aanvrager de gegevens te actualiseren en de verwerende partij op de hoogte te brengen van alle nuttige gegevens van de zaak.

De middelen zijn ongegrond.

2.4. In een derde middel in de synthesesamenvatting voert de verzoekende partij aan:

“3. M.b.t. het derde middel aangehaald door verzoeker (schending art. 8 EVRM).

Tezamen met de beslissing dd. 18.03.2016 werd aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten betekend.

Echter is verzoeker de partner van de Belgische onderdane mevrouw A.R. Y..

De verwijdering van verzoeker van het Belgische grondgebied betekent een flagrante schending van art. 8 EVRM.

Het komt verwerende partij toe om een nauwkeurig onderzoek te doen van de situatie van verzoeker en om de belangen in casu af te wegen.

Uit de bestreden beslissing blijkt nergens dat verwerende partij een correct evenwicht poogde te vinden tussen het beoogde doel en de ernst van de inmenging. Noch blijkt dat zij een belangenafweging deed met betrekking tot de huidige situatie van verzoeker.

Het weze benadrukt dat het gezinsleven van verzoeker enkel mogelijk is in België.

Het begrip “gezinsleven” is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. In casu is daadwerkelijk sprake van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM. Gül t. Zwitserland. 19 februari 1996, 22 EHRR 228, 29). “.

2.5. De verwerende partij merkt op in haar nota:

“De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat artikel 8 EVRM de eerbiediging van het recht op gezinsleven en de niet-inmenging van enig openbaar gezag bij de uitoefening van dat recht waarborgt. Doch, artikel 8 EVRM is geen absoluut recht en staat een rechtmatige toepassing van de vreemdelingenwet niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 d.d. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 d.d. 30.08.2007).

Artikel 8 EVRM kan niet worden uitgelegd als zou er in hoofde van de verwerende partij een algemene verplichting bestaan om verzoeker te gedogen op het grondgebied, enkel omwille van het feit dat hij een relatie zou hebben/heeft.

De artikelen 40 e.v. van de vreemdelingenwet hebben tot doel een wettelijk kader te scheppen binnen hetwelk het in artikel 8 EVRM vervatte recht kan worden uitgeoefend (zie ook Raad van State nr. 140.105 d.d. 02.02.2005 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 d.d. 30.08.2007).

Verzoeker wist of behoorde te weten dat hij niet op legale wijze in het land kon verblijven indien zijn aanvraag om tot een verblijf van meer dan drie maanden te worden toegelaten werd afgewezen (cf. EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81, 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk). Bovendien werd verzoeker reeds twee maal bevolen om het grondgebied te verlaten. Uit illegaal verblijf kunnen geen rechten worden geput.

Verzoeker laat na aan te tonen op welke wijze de correcte toepassing van de vreemdelingenwet een niet-toegelaten inmenging in zijn privé - en gezinsleven zou uitmaken.

De bestreden beslissing heeft voorts niet tot gevolg dat verzoeker enig verblijfsrecht ontnomen wordt. Onder deze omstandigheden valt de eventuele scheiding van het gezin niet onder de verantwoordelijkheid van de Belgische overheden (EHRM 8 20 maart 1991, 15.576/89, Cruz Varas/Zweden; RvS 4 maart 2002, nr. 104.270 en cfr. M. VAN DE PUTTE, "Straatsburg gaat vreemd", T.Vreemd.1994, 3-16).

Bovendien houdt de bestreden beslissing geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, verzoeker dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr.170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

Verzoeker toont ook niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan ontwikkelen (RvS 28 oktober 2008, nr. 187.393). Hij beperkt zich tot de bewering dat het enkel mogelijk zou zijn in België, doch laat na die blote bewering te staven waardoor zij niet kan worden weerhouden.

Verzoeker laat na in concreto aannemelijk te maken dat een correcte toepassing van de wetgeving een disproportionele inmenging in zijn familiaal leven zou uitmaken en dat haar private belangen dienen te primeren op de door de verblijfsreglementering beschermde belangen (RvS, 12 januari 2005, nr. 139.107). De verwerende partij is derhalve van oordeel dat er geen sprake is van een schending van het artikel 8 EVRM.

Het derde middel is ongegrond."

2.6. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

'1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.'

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61).

De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, zal vooreerst het bestaan moeten aantonen van het privé- en/of het familie- en gezinsleven waarop zij zich beroept, en dit op voldoende nauwkeurige wijze, in acht genomen de omstandigheden van de zaak.

In casu werd de verzoekende partij het verblijfsrecht op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet geweigerd. De Raad van State, wees er in zijn arrest nr. 231.772 van 26 juni 2015 op dat ook al primeert artikel 8 van het EVRM op de bepalingen van de vreemdelingenwet, dit niet wil zeggen dat de administratieve overheid een belangenafweging wordt opgelegd, daar de wetgever deze reeds voorzien heeft in het kader van artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Tevens bepaalde de wetgever dat het voordeel van een verblijfsrecht, aan bepaalde familieleden van een Belg slechts kan worden toegekend wanneer bepaalde voorwaarden voldaan zijn, zoals de verplichting voor de Belgische gezinsshereniger om over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen te beschikken. Deze voorwaarde werd door het Grondwettelijke Hof, in zijn arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013, niet

beschouwd als een onevenredige inbreuk op het recht op respect voor het privéleven en gezinsleven gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM (zie in het bijzonder de considerans B.64.7 aan B.65, en B.52.3 van het arrest).

Bijgevolg, staat in dit kader, het opleggen aan de administratieve overheid om een belangenafweging te doen, gelijk aan het feit dat de vreemdeling niet moet voldoen aan de wettelijke voorziene voorwaarden om van een gezinshereniging te kunnen genieten.

De Raad stelt aldus vast, mede gelet op het gezegde onder punt 2.3., dat het door de verzoekende partij opgeworpen middel, met betrekking tot de schending van artikel 8 van het EVRM, moet worden verworpen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig september tweeduizend zestien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BEELEN